

- Досещам се! - едва отворил уста ужасеният момък.
- Добре тогава - предложил пак старецът. - Сега иди ей в онази къщица и пак попитай за подслон и хлябец. И там има болник, който чака реда си. Аз ще дойда след тебе.

Нямало как - нали се бил хванал вече, отишъл Гоман в посочената къщица и почукал по вратата. Отворили му, приели го като почтен човек. Дали му подслон и го нагостили доволно. Дори болният се почувствал по-добре и дълго си побъбрили с гостенина. По едно верме израилът душевадник пристигнал. Никой, освен Гоман не го виждал. Този път вместо ченгел, носел ябълков цвят. Поднесъл цветчето към носа на болния и той кротичко издъхнал. Така свършил земния си път добричкият човечец.

Двамата излезли навън и отново се разделили. Гоман тръгнал към дома си, но по пътя пак започнал да умува:

„След като разбрах с кого съм си имал работа, защо ли не го запитах кога ще дойде и за моята душа. Поне да знам колко имам да живея.“

И решил отново да се върне. Като го видял, старецът отново занегодувал:

- Какво те носи пак обратно, момко! Нали знаеш вече кой съм? - недоумявал душевадецът.

- Вярно е, че знам. Но не знам кога ще дойдеш и за моята душа - смело го запитал момъкът.

- По-добре не питай за това - заядосвал се старецът. - Ще вземеш нещо да объркаш и няма да можем да се оправим.

- Нищо няма да объркам - отговорил Гоман и допълнил, - ако идваш при мен като за първия старец, по-добре не идвай! Но, ако ще идваш като за втория, още сега ми вземи душата.

Душевадецът потънал в размисъл:

- Слушай сега, момчето ми! - най-после проговорил той. - Като се върнеш у дома си, майка ти ще ти се зарадва много и ще ти предложи да се ожениш. Ако се съгласиш, още като се събере-реш с жена ти ще се поболееш и ще дойда да ти взема душата. Не се съгласявай да се жениш, момко! - предупредил го израилът и се разделили пак.

Прибрал се Гоман при старата си майчица. Като го видала жив и здрав с толкова пари в торбата, веднага му предложила:

- Хайде, сине, да вдигнем сватбата! Главеницата ти те чака вече цели три години.

Знаел Гоман какво ще му се случи, ако се реши на тази стъпка, но въпреки това се съгласил. Вдигнали сватбата и младите станали съпруг и съпруга. Късно вечерта след сватбата, таман се готвели да лягат и Гоман се поболял. Не закъснял и познатият му старец.

- Защо не ме послуша, момко? Сега идвам да ти взема душата - закарал му се още от вратата израилът. - Я ела отвънка да се разберем.

Излезли отвънка и момъкът му се примолвил:

- Не ми взимай душата, старче! Подари ми поне някой и друг ден, за да се порадвам на младините си.

Душевадецът се позамислил малко, па рекъл:

- Момко, иди при родната ти майка. Тя има още петдесет години да живее. Помоли нея да ти отстъпи някой ден.

Гоман влязал при старата си майчица, разказал ѝ всичко от игла до конец и се примолвил за някой и друг ден.

- Ами! Тази работа няма да стане, сине! Каквото ни е отредил Господ, това ще бъде - заоправдавала се тя и не отстъпила нито ден на родния си син.

Върнал се момъкът при стареца, а той го пратил при жена му. Младата булка имала още сто години да живее и Гоман разказал и на нея всичко от игла до конец. Накрая запитал:

- Е, невесто! Даваш ли ми някой ден от твоите, за да се порадваме на живота си или не даваш?

Без да мисли много, младата невеста отвърнала:

- Колкото години имам, половината са за тебе, мъжо!

Чул я израилът душевадец и оставил младите на мира.

Така Гоман и жена му заживяли доволно и щастливо и цели петдесет години се радвали на деца, внуци и правнуци.

Марко Ганчев

ЦЪФТИДРЯН

Ужким свърши февруари,
а пък снежен Вятър шару,
бродят Вълци край кошари,
В лег потокът е скован.
Само птиче цъфтидрян,
малко птиче цъфтидрян
Вече пее „Цъфти дрян!“

Всяко птиче е на юг,
а което пък е тук,
не издава Весел звук,
а от стуг, горкото, хленчи.
Само нашто цъфтидренче,
пръв тенор и пръв сопран,
пее песен „Цъфти дрян!“

Зимата и за човека
още никак не е лека -
В топла стая той е сврян.
Нещо повече - и дрянът
още в дрямка е обхванат,
не цъфти самият дрян.
Цъфтидренчето обаче
радостно над него грачи:
„Цъфти дрян! Цъфти дрян!“

Де ли е певецът, де ли?
Хора май не са видели,
нито хващали в капан,
нито слагали на глан
това птиче цъфтидрян.

Лъх от пролетните тръпки,
глас на пукащите пъпки,
само чут, а невидян,
пее птиче цъфтидрян,
малко птиче цъфтидрян:
„Цъфти дрян! Цъфти дрян!“